

VERENIGING
"ORDE DER VERDRAAGZAMEN"

Kor. Goedgekeurd d.d. 22 februari 1958, nr. 58

GEVESTIGD TE 'S-GRAVENHAGE



Girc no. 468874 t.n.v. de Penningm. der "ODV", DEN HAAG

Uitsl. voor verslagen en abonn. Dovenetelweg 57a 's-Gravenhage Tel. 68.45.41.
Secretariaat: Graaf. V/illems de Rijkelaan 15 Leidschendam Tel: 070 - 275154

W E E K B L A D

=====
nadruk verboden

20e jaargang nr.45

=====
2 juli 1976

x in de kantlijn betekent de vraag

- " " " " het antwoord

Goeden avond, vrienden.

Ik moet u er op wijzen, dat wij niet alwetend of onfeilbaar zijn. Het onderwerp dient u vanuit de zaal te kiezen.

x

DOEN DOOR NIET TE DOEN

Goed bezien veroorzaken mensen vaker iets, door wat zij niet doen dan door hetgeen zij doen. Wanneer je als mens iets doet, bereik je zelden, wat je wilt, omdat je door je daad anderen in staat stelt op je reacties op hun beurt te reageren en kennelijk wordt vaker, wat anderen willen dan wat je zelf in feite verlangt, hierdoor een feit.

Men zal hier tegenin willen brengen, dat het initiatief, wanneer je niets doet, altijd bij de anderen zal liggen. Maar is dit wel juist? Wanneer ik bewust iets niet doe, schep ik daardoor een situatie, die voor mij te overzien is. Ik ben dan degene, die zich kan veroorloven op initiatieven van anderen te reageren op het voor mij juiste ogenblik.

Hierdoor zal het in vele gevallen gemakkelijker zijn je zin uiteindelijk te krijgen dan door het nemen van actie. Waarmede ik hoop de schijnbare tegenspraak, die in de titel schuilt, iets verhelderd te hebben.

Deze korte uitleg maakt ook duidelijk, dat het weinig zin zal hebben lang door te emmeren over dit alles. Er zijn echter nevenverschijnselen hierbij betrokken, waaraan ik toch nog enige aandacht wil wijden.

Ik stel voorop, dat doen zowel als nietdoen beiden het gevolg dienen te zijn van een bewustzijnsproces. Wanneer je iets niet weet en daardoor niet handelt, ben je bij de gevolgen van dit niet doen feitelijk niet betrokken en heb je op het geheel der mogelijkheden geen invloed.

Besef is noodzakelijk. Zowel wanneer je iets doet, of wanneer je iets niet doet, is er dus een bewuste keuze gemaakt. Dit laatste is het belangrijkste. Wanneer je denkt, dat je alles weet, zul je geneigd zijn steeds weer te handelen op een wijze, waardoor anderen verplicht worden je inzichten te volgen. Onder mensen zie je dit elke dag. Aan de andere kant maakt men het deze mensen, zelfs wanneer hun inzichten werkelijk onjuist zouden zijn, het daardoor onmogelijk zelf te ervaren, waar hun denk- of handelingsfouten schuilen.

Jezelf maak je het eveneens onmogelijk eventueel te constateren, dat je minder gelijk hebt, dan je wel meent. De angst ongelijk te krijgen blijkt overigens vele mensen tot daden aan te sporen, daar men in de mensenwereld kennelijk niets meer vreest dan een openlijk ongelijk krijgen.

Maar wanneer ik een bewuste keuze maak, zal ik tot mijzelf ook moeten zeggen, waarom ik handelen of niet handelen zal. Ik word gekonfronteerd met de oorsprong van mijn reacties en eventuele daad. Je wint aan besef.

Dit beseffen kan in samenhang staan met de eigen persoonlijkheid. In dit geval echter zal het voor de doorsnee mens wel heel erg moeilijk worden iets tot stand te brengen door niets te doen.

Heeft men echter inzicht in zijn eigen relatie met de wereld, wat betekent, dat men enig inzicht in het wezen van die wereld zal bezitten, dan zal het veel gemakkelijker worden je dadendrang te beteugelen.

Een aardig voorbeeld van een betrokken zijn met de wereld en daardoor doen door niets te doen en de neiging tot daden over te gaan, wanneer jijzelf betrokken bent bij het geheel, geeft ons Jezus in de hof van olijven.

Wanneer de tempelwachters komen, vergezeld door Iscariot en men hem wat agressief vraagt: Bent U Jezus van Nazareth? , maakt Jezus een enkel gebaar en volgens het verhaal vallen allen neer met het aangezicht ter aarde gewend.

Aannemende, dat dit alles juist is, zou het voor Jezus een kleine moeite geweest zijn hen allen wat langer te laten liggen. In die tijd zou Hij met zijn leerlingen dan ongehinderd zijns weegs hebben kunnen gaan.

Waarom deed hij dit niet? Volgens mij zien wij hier een schijnkonflikt tussen het handelen en het niet handelen: Jezus kon het niet over zijn hart verkrijgen alles geruisloos te laten verlopen. Hij wilde zich nogmaals manifesteren, voor wat hij was.

Anderzijds moest en wilde hij op zijn weg verdergaan. Dit betekende, dat hij zich diende te onderwerpen aan een juridische procedure. Of hij deze al dan niet aanvaardbaar achtte, was daarbij verder niet van belang. Het was een deel van zijn aanvaard noodlot.

Zijn daad is een poging zichzelf nog even waar te maken, nog even te laten zien, wat hij kan en wat hij is. Zijn daarop volgende daadloosheid en grotendeels woordloosheid tegenover alle onderzagers is een kwestie van niet doen. Maar dit heeft grote gevolgen voor het geheel van de mensheid en is deel van een bewuste keuze. Jezus besluit zelf niet in te grijpen en alles over zich te laten komen.

Wanneer de zaken zich juist voor jou, of juist volgens je besef ontwikkelen, is het dwaas te handelen, te doen. In dergelijke gevallen bereik je meer door niets te doen. Want zelfs wanneer je probeert de ontwikkelingen te bevorderen door daden, zul je blijven handelen vanuit je eigen standpunt en kun je, zonder dit te willen of te beseffen, een juiste ontwikkeling toch nog op een verkeerd spoor brengen, al is het alleen maar door de reacties, die je bij anderen wekt.

In dergelijke omstandigheden bereik je kennelijk meer door niets te doen. Nietdoen betekent in dergelijke gevallen vaak een bevorderen van het goede.

Ben je het met een lopende ontwikkeling niet eens, dan rijst voor de bewuste de vraag in hoeverre de daden, die hij zou kunnen stellen, werkelijk betekenis en invloed zullen kunnen hebben. Waarbij men bovendien zich dient af te vragen, wat een eventuele daadstelling betekent voor het geheel der ontwikkelingen rond je - dus niet alleen voor het enkele aspect, dat je onaanvaardbaar acht. De bewuste zal altijd rekening houden met de gevolgen van zowel zijn doen als zijn niet doen.

In vele gevallen blijkt, dat aan een doen of niet doen toch wel konsekwenties verbonden zijn, zij het mogelijk niet voor eigen persoon, maar voor anderen. Men zal dan de wenselijkheid en aanvaardbaarheid van die gevolgen wel degelijk moeten overwegen, voor men een daad stelt of besluit zich van handelen te onthouden.

Bij het bewust nemen van een beslissing t.a.v. doen of niet doen, zal iemand, die geestelijk wat gevorderd is, niemand belasten met de gevolgen van zijn beslissingen en daarbij ook vermijden situaties te scheppen, waartegen hij volgens eigen beste weten niet opgewassen zal zijn.

De minder bewuste mens is geneigd zichzelf steeds weer waar te maken op kosten van anderen. Hierbij overweegt hij zelden of niet, wat de gevolgen van zijn eigen houding kunnen zijn. Men droomt zijn dromen en beseft niet, waartoe die voeren. Om een voorbeeld te geven:

Nederland is bereid vluchtelingen uit alle landen te aanvaarden. Op zich is dit een edel principe. Maar wanneer je daardoor bewust de mensen gaat uitnodigen, al dan niet openlijk, om maar naar dit land te komen, terwijl dit land reeds een bevolkingstal heeft, dat groter is dan het aantal mensen, dat men zonder beroep op anderen een goed en redelijk bestaan kan bieden, rijst toch wel de vraag, of een dergelijke houding zowel tegen eigen mensen als tegenover de anderen nog aanvaardbaar genoemd kan worden.

Ga nog een stapje verder. Wanneer ik begin een ieder te ontvangen, zoals eens de Usa deed, dan zal er een ogenblik komen, dat anderen zeggen: Ik heb hier nog een aantal mensen, die het niet met mij eens zijn en die ik dus graag kwijt wil. Ik schep dus een gevaar voor hen, waardoor Nederland hen wel zal willen opnemen. Maar dan wordt uw land voor de anderen een asvaalt, waarop ongewenste personen naar believen kunnen worden gestort. En dit, terwijl men voor zich enige schijn van menselijkheid en zelfs medemenselijkheid kan blijven ophouden, zodat in die andere landen door dit optreden van de Nederlanders de situatie wel eens slechter zou kunnen worden voor allen, dan zonder dit denkbaar geweest zou zijn.

Principiële besluiten hebben alleen zin, wanneer men de gevolgen daarvan bewust en redelijk kan overzien. In andere gevallen betekent het, dat men omentwille van een schoon denkbeeld anderen een onevenredig groot offer oplegt. Men dient ook de beseffen, dat men zelfs met het nemen van z.g. voorlopige of tijdelijke regelingen in feite blijvende verplichtingen aangaat, daar men niet in staat zal zijn de oude toestand werkelijk te herstellen, of de gevolgen van een dergelijke z.g. voorlopige maatregelen ongedaan te maken.

Indien je niet overtuigd bent, dat je alle mogelijke gevolgen van je daden kunt dragen, dan blijft nog steeds een emotionele en menselijke noodzaak bestaan. Maar je zult dan toch meer passief blijven. Je belet iemand, die werkelijk in levensgevaar is, niet je land binnen te komen en daar te vertoeven. Maar alles is dan geheel diens eigen initiatief en alle gevolgen daarvan blijven voor zijn eigen rekening, zodat hij daaraan geen rechten kan onttelen enerzijds, maar ook niet tot een algehele aanpassing aan uw leefwijze wordt verplicht anderzijds.

Hier doe je iets door niet te doen. Je geeft de ander de voor hem werkelijk noodzakelijke mogelijkheden, maar beperkt je zelf tot niet ingrijpen en zult slechts onder drang van werkelijke noodzaak ooit de daad van de ander konfirmeren.

Vergeet niet, dat de onoverlegde daadstellingen van de idealist in vele gevallen geen rekening zullen houden met de werkelijkheid, of de problemen en mogelijkheden van anderen. Hierdoor hebben zij vaak chaos ten gevolge.

Je moet steeds ook blijven beseffen, dat je een werkelijke daad alleen voor jezelf en met betrekking op jezelf kunt stellen. Om een voorbeeld te geven: Ontwikkelingshulp. Dit is doen.

Het zal een ieder duidelijk zijn, dat van de vele millioenen, die uw gemeenschap geeft om anderen bij te staan, een zeer groot deel onnut verbruikt wordt. Degenen, voor wie in uw intentie de hulp bestemd is, krijgen ten hoogste een betrekkelijk gering aandeel van de voordelen, die u tracht hen met grote kosten en inspanningen te bezorgen.

Velen zullen de voorkeur in dit geval dus geven aan een niet doen. Maar wat zou er dan gebeuren? De anderen zouden dan zelfs de zeer kleine kans op vooruitgang, die uw hulp hen ondanks alles nog biedt, niet meer krijgen.

Iemand, die hier bewust reageert, zal de betrekkelijke futiliteit van de gestelde daad beseffen en toch de noodzaak tot doen niet ontkennen. Want het gaat hier niet alleen om die anderen, maar ook om jezelf. Alleen zo kun je jezelf en de wereld immers duidelijk maken, dat je je niet isoleert van de feiten in een egoïstisch bestaantje, maar bereid bent met anderen mee te leven en, waar je maar kunt, ook daadwerkelijk iets te doen.

Doen en nietdoen drukken steeds weer een noodzaak van uw eigen wezen uit, zelfs wanneer u doet door niet te doen en drukt u uw verbondenheid met de wereld binnen het kader van deze schijnbare tegenspraak in termen uit.

Stel: ik kan alles doen, wat voor mij en volgens mij verantwoord is, terwijl ik de gevolgen daarvan zelf geheel wil dragen.

Ik ben van mening, dat niemand u terecht kan verbieden zó te leven, als u zelf verantwoord acht, mits u alles, wat daarmee in verband staat, ook zelf doet en draagt. Ook al zal menige bestaande sociale orde u dit recht niet toebillijken.

Kosmisch gezien, geestelijk gezien en moreel bezien, hebt u echter deze rechten. Elke daad, die u stelt, kan echter ook een ander beroeren. Een daad stellen, terwijl je niet weet, in hoeverre je daarmee anderen in een bepaalde richting dwingt, is echter dwaasheid, daar dit een op je nemen van verantwoordelijkheden betekent, die je mogelijk niet kunt of wilt dragen. Grijp dus alleen dáár in, waar je een redelijk en algeheel overzicht hebt en zelfs dan alleen, wanneer je kunt zeggen, dat je handelt volgens beste weten.

In dergelijk gevallen is doen een noodzaak geworden. Het is een waarmaken van jezelf, een bevestigen van hetgeen je bent. Besef echter ook, dat door doen wel degelijk een proces buiten je op gang kan komen, mogelijk van geestelijke, kosmische, economische, of sociale orde, waar je dan niet meer tegenin kunt gaan.

Mensen zijn geneigd om dan te stellen: Juist nu zal ik extra doorzetten. Maar dat kan dwaasheid betekenen. Want reeds menige zwemmer is verdronken door tegen de stroming in te blijven zwemmen, zoals u bekend zal zijn. Wie zijn doel wil bereiken, zal er beter aan doen eerst even met de stroom mede te zwemen en zich geleidelijk zijdelings aan de invloed van de stroom te onttrekken.

Ook in het leven zal men soms beseffen, dat het beter is zich voor enige tijd met de stroming te laten drijven. Het is dan zinloos om daden te stellen. Door niet doen echter kan men in dergelijke omstandigheden zichzelf de kracht en de mogelijkheden behouden om te doen, wanneer daartoe een noodzaak en een werkelijke mogelijkheid bestaat. Door afwisselend doen en niet doen en in overeenstemming met de omstandigheden kun je gemeenlijk meer bereiken.

Een ander aspect van dit onderwerp hangt samen met karma. Karma is in feite een konditionering van het besef, ontstaan door voorgaande levens, hetwelk de mogelijkheid in zich draagt, dat men bij hergeboorte op aarde bepaalde kwaliteiten of vaardigheden sneller en beter dan anderen ontwikkelt. Het betekent echter eveneens, dat alle leven en streven in stoffelijke vorm een mate van eenzijdigheid zal kennen.

Door alleen maar te handelen zal men zijn eigen karma vaak bovenmatig belasten. De gevolgen en konsekventies van je daden kun je niet uit je geestelijk bewustzijn vagen, ook wanneer je tegenover de wereld je handen in onschuld kunt wassen.

Karmisch gezien is het noodzakelijk te handelen volgens beste weten en mogelijkheden. Waar je geen voldoende inzicht hebt, zul je je van handelen moeten onthouden. Ook het niet-doen vormt een belangrijke factor in de ontwikkeling van het ego.

Gezien je karma zul je echter steeds weer gekonfronteerd worden met daden, die je stelde en die geheel verkeerd uitlopen. Mits je dit zo goed mogelijk hebt gedaan, kan worden gesteld, dat de fouten het gevolg zijn van je eenzijdigheid, van de

konditionering, waaraan je lijdt. Aanvaard je de mislukking als correctie op je wijze van denken en handelen, dan wordt zo een compensatie bereikt in het bewustzijn voor je onevenwichtigheden. De strijd, die uit de mislukkingen volgt, bevat dan voor de mens de mogelijkheid evenwichtiger en bewuster te worden. Na de stoffelijke dood heeft dit een verbetering van je geestelijke mogelijkheden ten gevolge.

In karma ligt soms de noodzaak opgesloten je van handelen te onthouden. Niet doen is soms belangrijk. De konditionering door je karma, gepaardgaande met de konditionering, die je wereld je heeft opgelegd, impliceert in vele gevallen de noodzaak tot handelen, ook wanneer de gevolgen daarvan tegenvallen. Dit mag dan niet zonder meer als pech of mislukking worden gezien, maar dient eerder beschouwd te worden als een les, waaruit je wijzer kunt worden.

Vanuit karmatisch standpunt kan men zeggen, dat doen en niet doen gelijkkelijk belangrijke factoren vormen bij het ontwikkelen van een innerlijke evenwichtigheid en zo de overwinning op gedrevenheid betekenen kunnen, zodat de mens ontkomt aan het schijnbaar onvermijdelijke noodlot, dat tot dan zijn handelingen scheen te bepalen.

Een derde aspect van het onderwerp hangt samen met geloof. Nu heeft iedere mens een geloof. Er zijn mensen, die geloven in het bestaan van een god, anderen geloven niet, dat er een god kan zijn. Maar beiden geloven zij, want geen van hen kan met zekerheid bewijzen, dat zijn standpunt juist is.

Je hebt een geloof en leeft volgens dat geloof. Voor jou betekent dit geloof dan een wijze van leven, denken en reageren.

Overall waar, in verband met eigen ik, geloofswaarden en belevingen aan de orde komen, wordt doen tot een noodzaak.

Overall, waar de buitenwereld anders is, geldt t.a.v. die buitenwereld ook: doe niets overhaast, handel niet en bereik zo meer. Wacht en kijk, tot je het ogenblik vindt, waarop je in een mede voor anderen aanvaardbare zin duidelijk kunt maken, wat je beweegt en waarom het je gaat.

God vinden is geen kunst, dacht ik. Maar je beeld van god ontdoen van je eigen visies en meningen, die je al snel als de wil van god interpreteert, is gemeenlijk een langdurig proces.

De waarheid ontdoen van de illusie is een taak, die de ervaringen van vele levens pleegt te vergen. Stel nu eens, dat u ten dele er in slaagt de illusie als zodanig te herkennen. Wat impliceert dit dan?

Het besef, dat u een relatie hebt met god, met de kracht in u, met het licht, dat in u leeft betekent, dat u op een bepaalde wijze zult moeten leven. Er zijn dingen, die u dan voor uzelf en vanuit u zelf zult moeten doen, terwijl er voor u ook vele zaken bestaan, die u niet moogt doen en waaraan u geen actief aandeel moogt hebben.

Bij verdere bewustwording zal men echter eveneens beseffen, dat god zich in de anderen niet noodzakelijkerwijze op dezelfde wijze zal openbaren. Wat van groot belang is. Want het betekent, dat een ander, die met zijn daden ingaat, tegen hetgeen voor u goed is, daarmee eveneens gods wil waar zou kunnen maken.

U kunt daarom nooit op religieuze gronden beslissingen

nemen voor anderen , of bepalen, hoe die anderen al dan niet zullen moeten handelen. Doen door niet te doen kan een waarde zijn, die voortvloeit uit het eigen ik. Volgens de geldende maatstaven is een nietdoen om zo te bereiken echter zelden verantwoord, wanneer dit betekent, dat men de regels van de religie daarom niet aan anderen tracht op te leggen.

Vanuit een geloof zijn alle beslissingen verantwoord, die alleen betrekking hebben op het eigen ik en de persoonlijke vrijheden en verantwoordelijkheden van anderen niet aantasten.

Wat mij tot mijn slotthese brengt. Alles, wat bestaat, moet ergens zinvol zijn. Dan kan een daad, die ik stel, nimmer zinloos zijn binnen het geheel. Ook het niet stellen van een daad op bewuste wijze, kan niet zonder zin binnen het geheel zijn.

Kosmisch gezien zijn doen en niet-doen gelijkwaardig. Wat onszelf, die niet het geheel overzien , de last laat van 'n zelf beslissen. Waar het gaat om doen of niet-doen is het niet mogelijk uit te gaan van de kosmos, of van b.v. god. Wij kunnen alleen uitgaan van onszelf. Vaak bereik je evenveel door niet te doen als door het stellen van een daad. Maar ik meen, dat al dan niet handelen voor het ik een zaak van het hoogste belang is. Wie op de juiste wijze wil beslissen, wat te doen of na te laten, zal eerst zichzelf moeten leren kennen.

Men zal zichzelf moeten beschouwen, zowel in de wereld, waarin men bewust leeft als in innerlijke beleving. Zo krijgt men een beeld van eigen ik en eigen band met het geheel. Of dit beeld juist of onjuist is, doet dan verder niet eens zoveel ter sprake. Want alleen op basis van zelfkennis kan de mens zinvol reageren.

Doen door niet te doen? Doen zowel als nietdoen worden uiteindelijk voor jou bepaald door het besef, dat je hebt van eigen wezen.

Hebt u kommentaar?

x Ik meen dat wij bij doen en nietdoen tot een beslissing komen op grond van intellectuele en emotionele aard.

- U stelt het, alsof emotie en intellect verschillende waarden zouden zijn. In feite vormen zij echter één geheel. Want de mens, die op intellectuele gronden een beslissing neemt, zal dit doen onder een emotionele druk, waardoor hij eigen argumenten hoger aanslaat dan de even intellectuele en redelijke argumenten van anderen.

Dat de mens zo reageert, is overigens normaal en begrijpelijk. De fout ligt eerder in het feit, dat zowel degenen, die emotioneel tot een beslissing komen, als zij, die dit op volgens hen zuiver intellectuele gronden doen, meestal geen enkel werkelijk besef bezitten omtrent hun eigen wezen en de mogelijke betekenis en functie daarvan in het kader van het geheel.

Daarom heb ik in het laatste deel van mijn betoogje de nadruk gelegd op zelfkennis. Slechts de mens, die weet wat hij is en geen compromissen aanvaardt, waardoor hij uiterlijk anders kan optreden, dan hij innerlijk is, kan zowel in daad als door nietdoen kosmisch juist reageren en de werkelijke betekenis van zijn reacties ondergaan. Wat betekent, dat je innerlijk dan ook over de nodige krachten beschikt om zelf de konsekventies van doen of niet doen te dragen en alle

verantwoordelijkheden, die daaruit voortkomen bewust te aanvaarden. Wat meer is: men zal dan voldoende besef ontwikkelen om alles nog tot een goed einde te brengen ook.

x Wat houdt een "ken uzelve" in?

- Dit betekent: je in jezelf keren en je spiegelen in het licht van het goddelijke, waarin je nog niet door kunt dringen om zo te erkennen, waar de wratten van je geweten zitten.

Men behoeft zelfs nog zijn harmonie met de kosmos daarbij nog niet geheel te erkennen. Volgens mij betekent een "ken uzelve" in kosmische zin vooral: een beseffen van je eigen mogelijkheden en fouten. Daarbij zijn volgens mijn persoonlijke mening die fouten weer het belangrijkste, niet omdat je dezen door erkenning meteen kwijt raakt, maar omdat je dan je fouten tenminste niet meer als deugden beschouwt.

Want de meeste mensen beschouwen hun fouten als deugden en beroepen zich dan op hun deugdzaamheid, wanneer zij anderen door hun fouten ten gronde richten.

Ken U zelve omvat natuurlijk wel meer dan dit. Maar dan moet je teruggaan tot het Pythagorese concept van de harmonische trillingen, waarbij dan alle kosmische samenhangen, zelfs in mathematische termen, zouden kunnen worden uitgedrukt. Ik citeer daaruit:

ken uzelve betekent: beseffen. Ik ben de cirkel en dit segment alleen is mijn ogenblikkelijke uiting. Alle andere segmenten zijn mijn geestelijke mogelijkheden. Maar slechts wanneer elk segment geheel is afgestemd op de cirkel, ben ik als geheel en in elk segment waarlijk de weergave van de kracht, waaruit ik ben voortgekomen.

x Volgt niet op ken uzelf: wees uzelf?

- De Genestet zei al: ik sprak tot de man, wees eindelijk iemand, maar hij kon niet, hij was niemand. Jezelf zijn is veelal moeilijker dan jezelf kennen. Want kennen betekent, dat je je mogelijkheden beseft. Jezelf zijn betekent: in elk opzicht je eigen harmonie met de totaliteit zozeer beleven en tot uitdrukking brengen, dat je daardoor je feitelijke wezen volledig openbaart aan de kosmos en de kosmos voortdurend en volledig aanvaardt als aanvulling van het geheel van je wezen.

Dit is de moeilijkheid. Het is eenvoudig genoeg om te zeggen: God zal mij op al mijn wegen leiden. Want telkenmale nemen je zinnen en je behoeften de leiding over, terwijl je zelfs je behoefte iets te schijnen, steeds weer laat gaan voor alle besepte goddelijke leiding.

De mensen zeggen natuurlijk dan, dat ook dit de wil van god is. Maar ja, dat hoor je zoveel. Sinds het Dieu le veut van Peter van Amiens is Gott mit uns of God met ons enz. de geliefkoosde uitdrukking van degenen, die anderen willen beheersen en dronken worden door de ijdelheid van hun eigen heerschappij. Wees dus voorzichtig met dergelijke zaken.

Mensen zeggen: dit is karma, die is kosmische noodzaak, dit is de wil van god. Maar kun je die uitspraken ook waarmaken? Pas wanneer je de kosmos als geheel aanvaardt en ervaart en je daarop niet beroept als uitvlucht voor je eigen daden, zul je toegang krijgen tot de krachten, die reeds nu in je leven, maar die je nog niet door je bezef kunt activeren.

Wees jezelf is een raad, die ik iemand zal geven, wie

hij ook is en hoe hij ook leeft en denkt, maar dan steeds met het voorbehoud: wees jezelf, maar dan wel alleen op kosten van jezelf.

x Kun je in die zin zijn, zolang je als mens in de stof rondloopt?

- Volgens mij zijn een groot aantal mensen reeds aardig die richting in geslagen. Maar op aarde probeert men steeds weer te vergeten, dat zijn ook betekent: mijzelf beheersen, mijzelf richten en mijzelf beperken. Vooral dit je beperken zou men liever niet zien. Ik wil mijzelf uitleven, zo zegt men dan. Maar jezelf uitleven is nog iets anders dan jezelf zijn!

Jezelf zijn betekent: elke harmonische waarde, die er in je bestaat, uitdrukken zonder ooit door welke factor in de wereld of in jezelf een disharmonie bewust toe te laten.

De moeilijkheid voor veel mensen ligt in het feit, dat zo jezelf zijn niet spectaculair genoeg is. De mensen kijken niet naar je, wanneer je roept: Ik ben mijzelf. Dan sta je gemeenlijk meer voor aap.

Als mens kun je wel degelijk alle dingen doen die je als juist erkent en je gelijktijdig onthouden van elke actie, die je onjuist acht en wel door je gedachten steeds weer te controleren, zo beseffende, wat voor jou harmonisch en wat in strijd met eigen ontwikkeling vormt. Men zal verder moeten beseffen, dat aanvullende tegendelen van alle besef van harmonie in het ik mee zullen klinken, zo kenbaar makende, wat je bent, maar zonder dat hieraan een noodzaak tot verwezenlijking verbonden is.

x Dus jezelf gevoelsmatig tot rust brengen en er niet mee inzitten, hoe een ander handelt?

- Wat anderen zijn en doen gaat u niet aan, tenzij de ander naar u luistert, of een beroep op u doet. Er kan voor u geen binding of verplichting bestaan, die niet geschapen werd door de behoefte of aanvaarding van anderen. Daar waar een dergelijke binding niet bestaat, is bewuste en doelmatige actie onmogelijk, zinloos.

Ik besef, dat men zich toch wel ergert aan anderen en aan de wereld, voor mij is dit zelfs een typisch bewijs voor het gebrek aan zelfkennis, dat de meeste mensen kenmerkt. Want zij beseffen niet, dat de ergernis een erkenning plus angst of begeerte inhoudt, zodat men beter de wereld met rust laat en zich eerst eens over zichzelf ergert.

U omschrijft dit als: een gevoelsmatig tot rust komen. Ik ben echter van oordeel, dat hierbij wel degelijk ook redelijke en bewustzijnsprocessen betrokken zijn. Wel zal de mens zijn emoties moeten erkennen en beseffen om die daarna te verbinden met zijn beseffen van het al.

Men dient te beseffen: onze ergernis, haat, angst, zijn altijd gericht op onszelf, zij het op ons onvermogen, zij het op behoeften, die wij niet willen erkennen. Wij haten evenzeer, wat wij vrezen als hetgeen wij willen hebben en niet kunnen krijgen of durven nemen. Raar maar waar. Zoals wij ons voornamelijk ergeren over datgene bij anderen, wat wij diep in onszelf als deel van eigen ik erkennen, maar ook vrezen.

Wat hopelijk voldoende is. Tijd voor een uitgebreid onderwerp hebben wij niet meer, maar ik zal nog kort enkele opmerkingen maken over:

Hetgeen u magnetisme pleegt te noemen, is een effect, dat wordt veroorzaakt door zowel de veldwerveling als onderlinge veldbinding binnen atoom of molecuul.

Elk kleinste deeltje op zich is energie, maar dan wel in een vorm, die op bepaalde wijze en met een bepaald ritme ver-
velt. Wanneer onderlinge veldbindingen ontstaan, zal dit veld weer eigen fluctuaties vertonen, veroorzaakt door de inbreng van de kleinste delen elk voor zich, maar kenmerkend als eigenschap voor het konglomoraat.

Het konglomoraat zal een deel van dit veld omzetten door t.a.v. de omgeving beweging te vertonen. Zelfs in de meest vaste stoffen bestaat een, zij het zeer trage, moleculaire rotatie.

Is de werking van al deze kleine konglomoraten van deeltjes gelijk gericht, dan ontstaat een uitstraling, die het gevormde geheel omgeeft. Er is een kenbaar veld ontstaan met energetische eigenschappen.

De basis van dit veld is dus synchrone beweging plus massa. Konklusie: massa in beweging heeft magnetische eigenschappen. Naarmate de deeltjes, waaruit de massa gevormd is, hun eigen stralingen gelijk richten, zal de kenbaarheid van het veld van de massa naar buiten toe toenemen. Zijn de kleinste delen niet gericht en synchroon, dan zal een groot deel van de energie in interne beweging worden omgezet en is er sprake van een veel zwakker of zelfs niet kenbaar stralingsveld buiten de massa.

Wanneer beweging en massa te samen bepalend zijn voor het ontstaan van een magnetisch veld, zal een snelle verplaatsing van massa, zelfs indien dit slechts partikels betreft, een kenbaar veld veroorzaken. De uitgestraalde energie wordt weer door de massa geabsorbeerd op het ogenblik, dat de beweging stopt of afneemt en tijdelijk daardoor een versnelling van massa tengevolge hebben. Dit is de basis van het z.g. electro-magnetisme.

Voorbeeld: uitbarstingen op de zon doen de aardatmosfeer in veel hogere mate dan normaal deeltjes opnemen - alfa, gamma en bètastralen. Gevolg: energieverhoudingen in het aardmagnetisch veld worden verstoord. Men noemt dit een magnetische storm.

Statische ladingen kunnen eveneens invloed hebben op de gezamenlijke uiting van massadeeltjes, die men magnetisme noemt. Statische electriciteit is potentiële energie in een zodanig trage beweging, dat sprake is van een hoog potentiaal en zeer geringe stroomwaarden en mogelijkheden. Wel ontstaat een z.g. statisch veld. Dit heeft invloed op de werking van natuurlijke magneten en elektrische verschijnselen.

Kort en goed. Plaats een magneet in 'n statisch veld. Er ontstaat een hogere omzetting van energie. Resultaat: beweging van de magneet als geheel, of van de delen waaruit zij is opgebouwd. In het laatste geval vermindert de eigen magnetische veldprojectie van deze massa.

Ik heb getracht zo kort duidelijk te maken, wat magnetisme volgens mij is. Het is volgens mij de reactie van massa op veranderingen van energiegehalte in de omgeving, van eigen

samenstelling en energieinhoud of versnelling in ruimte.

Wat je er mee zou kunnen doen? Een magneet heeft twee polen. Het is echter mogelijk door een juist afgestemd veld de werking van een der polen grotendeels te blokkeren. Er blijft een praktisch eenpolig magneetveld over, dat alle gelijksoortig stralende massas zal afstoten. De kracht, die vrijkomt door het konflikt van gelijkpolige velden wordt omgezet in beweging. Werk je met een electromagnetisch veld, dan kun je de polariteit van het veld op eenvoudige wijze van waarde veranderen en zo naar believen massas of de doordoor uitgestraalde velden afstoten danwel aantrekken. Ufonouten kunnen dit als motor gebruiken in de nabijheid van zonnestelsels.

Laat men het veld van een electromagneet snel in polariteit wisselen, dat wordt een resterende straling veroorzaakt, een soort grens. Wanneer men een voorwerp van de juiste samenstelling hierin plaats, zal men het kunnen doen zweven en zelfs de hoogte, waarop het zweeft, door de frequentie plus de veldsterkte beïnvloeden.

Nog iets over electromagneten. Dezen ontstaan, wanneer stroom loopt door een geleider. Snelle wisseling van electronen in de omloopbanen van atomen veroorzaakt hier een hoeveelheid vrije energie, die zich als een veld rond de geleiders zal manifesteren. Zolang de stroom regelmatig en in gelijke richting gaat, gedraagt de geleider zich als een natuurlijke magneet. Overlappen de velden van meerdere geleiders zich, of ontmoeten velden van een en dezelfde geleider elkaar, dan ontstaat een sterkere straling. Vandaar de spoel of klos, die bij de in zwang zijnde electromagneten van groot belang zijn. Men gebruikt gemeenlijk wisselstroom, omdat hierbij een deel van de uitgestraalde energie niet naar de geleider terug kan keren en dus een remanent veld wordt gevormd. Verhoogt men de frequentie voldoende, dan wordt elk remanent veld, zwak als dit dan mogelijk nog is, verdrongen door een volgend, tegengericht veld. Radio e.d. zijn hierop gebaseerd.

Men dient te onthouden, dat een magnetisch veld geen onbeperkte beïnvloeding van de ruimte betekent, maar een steeds wisselende beïnvloeding, waarbij de meest positieve invloed de u bekende krachtlijn van het veld vormt. Er zijn relaties met massa en energie, zodat veld dichtheid - onderlinge afstand van de krachtlijnen - en kracht - maximaal mogelijke lengte van lijnen tussen de polen - bepaald worden.

Deze gegevens had u elders ook kunnen vinden. Maar ook de mens bezit een vergelijkbare uitstralingsmogelijkheid. De mens heeft massa. Daarin spelen zich voortdurend processen af, die men met elektrische verschijnselen kan vergelijken. Denk aan de kraagdrukreactie van neutronen, de functie van de dwarsgestreepte spieren. Dit zou men met enige goede wil een vorm van bioelectriciteit kunnen noemen. Sommige dieren brengen die kracht middels cellen van bijzondere chemische samenstelling tot een zó grote dichtheid, dat iets ontstaat, dat zich snel kan ontladen. Zo ontstaat bij beroering met deze cellen een energieoverdracht, vergelijkbaar en met overdracht van statische ladingen van hoog voltage. Denk aan de sidderaal.

Het geheel van het menselijke lichaam zou men dus uit kunnen drukken als een reeks lijnen van energie, waaromheen zich een daarop reagerende massa bevindt.

Normalerwijze zijn deze uitstralingen en werkingen diffuus: zij verlopen met ongelijk ritme, ongelijke sterkte en in verschillende richtingen. Het is onder omstandigheden mogelijk deze functies zozeer gelijk te richten, dat zij naar buitentoe elkanders werking niet meer grotendeels opheffen.

Dit heeft niets te maken met het magnetiseren, dat ook met magnetisme niets te maken heeft. Maar het lichaam, met al zijn energie en zenuwbanen reageert dus tijdelijk als een geheel. Op dat ogenblik zal het geheel van de lichamelijke energie overdraagbaar worden. Het betrekkelijk sterke veld, dat geproduceerd wordt op deze wijze, zal invloed kunnen hebben op de materie rond die mens en b.v. omgezet kunnen worden in beweging.

Planten hebben iets dergelijks. Met kirlianfotografie kun je dit zelfs konstateren. In de voedingsstoffen van b.v. de spinazie zit nogal wat ijzer. In een hoogfrequentveld ontstaat hierdoor bij deze plant, mits zij leeft en functioneert, een gelijkgerichtheid, die zonderlinge stralingen op de plaat doet vastleggen, die niet bij alle andere planten op deze wijze kunnen worden gewekt, maar alleen bij die planten, die bepaalde metaaldelen bij voorkeur mede uit de bodem opnemen.

Alle leven straalt en kan die uitstraling onder omstandigheden aan de omgeving overdragen. In alle gevallen blijkt, dat beweging en omzetting van energieën in andere vormen van energie mede bepalend zijn voor de soort van uitstraling, die ontstaat.

Dit zijn, zoals gezegd, alleen maar een reeks van losse opmerkingen. De konklusie, die dezen toch reeds wettigen, zal volgens mij moeten luiden: z.g. magnetische verschijnselen en uitstralingen zijn het gevolg van elke omzetting van energie in een andere soort.

Datgene, wat de mens tot op heden gebruikt, is echter eerder het traagheidsverschijnsel van het veld dan de daarin gelegen directe kracht. Zou men die directe kracht meteen kunnen aftappen, zo zouden er minder residuevelden zijn, de meetbaarheid van het veld op afstand zou bijna nil worden, maar grote energieën zou men kunnen gebruiken.

Pieken, die het gevolg zijn van een opbouwen en vervolgens samenvallen van een veld, spelen geen rol meer, worden zelfs zoveel mogelijk vermeden.

Ufonauten gebruiken dit verschijnsel om een eigen veld op te wekken, dat niet alleen beweging mogelijk maakt, maar bovendien een soort eigen zwaartekracht vormt, waardoor men b.v. hoeken van 90° t.a.v. de omgeving kan maken met zeer hoge snelheid, zonder daarvan zelf iets te ervaren. De eventuele energieën, die zo ontstaan, worden in het omringende gelijkmatige veld opgenomen.

Waarmede ik ook degenen, die graag iets over ufonen wilden horen, niet geheel in de kou heb laten staan. Ik moet nu echter mijn bijdrage gaan beëindigen. Indien u nog verdere onderwerpen wilt stellen, kunt u dit opgeven aan de volgende spreker.

Ik dank u voor uw aandacht.

-0-0-0-0-0-0-0-0-

Goeden avond, vrienden.

U moogt zeggen, waarover wij nu gaan praten.

Opmars van de Parapsychologie

Misschien zou je beter kunnen stellen: De psychologie breidt haar kennis langzaam maar zeker zover uit, dat zij nu, wanneer zij gekonfronteerd wordt met het redelijk onverklaarbare, ook daarvoor een redelijke verklaring zoekt te vinden.

Parapsychologie heeft lange tijd stil gestaan bij fenomenen. Helderziendheid in ruimte en tijd, poltergeistverschijnselen en dergelijke waren welkom. Men stelde theorieën op, maar de menselijke en geestelijke achtergronden heeft men terzijde gelaten.

Nu zal men in deze dagen langzaam maar zeker wel moeten gaan konstateren, dat de psyche van de mens als geheel deel heeft in al deze verschijnselen en a.h.w. in het paranormale gefintergreerd lijkt te zijn.

Je kunt niet zeggen, dat de menselijke geest, het menselijke denken en gevoelsleven losstaan van de paranormale verschijnselen. Zij zijn daarmee zelfs direct verbonden.

Juist hierdoor komt men de laatste tijd los uit de fase, die ik het statistisch stadium zou willen noemen. De tijd van een Rhine, die door psychologen werd aangevochten op grond van zijn rekenkundige methodiek en door de wiskundigen op grond van zijn psychologie is voorbij, ofschoon dergelijke vormen van ongerijmde kritiek en pseudodeskundigheid vele malen zijn voorgekomen.

Je kunt in de parapsychologie niet goed van geloof zijn om wetenschappelijk verantwoord te kunnen werken. Aan de andere kant is juist die goedgelovigheid in vele gevallen toch weer een noodzaak, want er zijn heel wat fenomenen, die alleen goed plaats kunnen vinden, wanneer in de omgeving een gevoelsmatig accept aanwezig is voor het fenomeen en de veroorzaker daarvan als zodanig.

Iemand, die niet gelooft en alleen waarneemt, is dan een storende factor. Hierdoor blijft ofwel het fenomeen geheel uit, danwel komt het op een andere en meestal niet geheel beheersbare wijze onverwacht tot uiting.

Op het ogenblik, dat er een rapport is tussen de parapsycholoog en het sujet, waarmee hij proeven doet, blijkt opeens, dat wel, en nu met deze gevoelsmatige achtergronden ook met grote regelmaat, reeksen van controleerbare feiten ontstaan.

Ik zou hierbij willen opmerken, dat de parapsychologen bewust of onbewust de richting uitgaan van een à priori aanvaarden van het gestelde en het onbegrepen, om eerst vanuit die aanvaarding tot onderzoek en interpretatie te komen.

U dient te beseffen, dat dit een belangrijke afwijking is, van hetgeen langere tijd als parapsychologisch juist optreden heeft gegolden: het stellen van een these en het daar vervolgens de eventuele feiten in impassen, die men kon konstateren.

Overigens gaat uw opmars van de parapsychologie parallel met een algemeen toenemende aandacht voor het occultisme. Wij hebben hierbij ook te maken met een sociaal fenomeen:

Naarmate de mogelijkheden tot beleven en jezelf zijn in de materie geringer worden en de behoefte aan persoonlijke beleving bij eenlingen blijft bestaan of zelfs toeneemt, zal de neiging groter zijn zich op het paranormale te richten.

Het paranormale manifesteert zich dan voorlopig nog wel middels mediums en andere eigenaardige verschijnselen en scholen. Maar de mens wordt steeds meer attent op zijn eigen mogelijkheden zelfs tot een steeds meer zich bezighouden met horoscopie en andere vormen van kosmisch bepaald noodlotsgeloof.

De parapsychologie vindt dus meer mogelijkheden tot constateren, daar de normale fenomenen toenemen en de afzondering, waarin dergelijke zaken zich eens verborgen hielden, steeds meer wordt opgeheven.

Men begint ook steeds meer te beseffen, dat een begaafdheid op het ene gebied niet noodzakelijk ook bekwaamheden op andere gebieden van het paranormale tengevolge behoeft te hebben. Ik denk hierbij b.v. aan de bekende knikkerproef. Het gaat om het op kleur sorteren van zwaarte en witte knikkers, die in een gesloten doos liggen middels het bedienen van een schuifje, waardoor zij over twee vakjes worden verdeeld, die men echter evenmin kan zien.

Om een dergelijke proef met succes af te leggen, zal men een grote gevoeligheid en helderziendheid moeten bezitten. Maar een medium behoeft b.v. weer niet helderziend te zijn. Uittredingen, vermogen tot genezen, hebben met deze mogelijkheid tot ongezien sorteren niets te maken.

Een telekineet behoeft evenmin dergelijke kwaliteiten te bezitten. Naarmate men dit beter beseft en zich minder op dergelijke eenzijdige methoden van onderzoek verlaat, zal men betere resultaten verkrijgen.

Natuurlijke handelingen en situaties blijken nog de beste mogelijkheid te bieden om na te gaan, of mensen over bepaalde vermogens beschikken. Er zijn b.v. dobbelaars, die in bepaalde casinos niet meer welkom zijn voor deelname aan bepaalde dobbelspelen. Zij winnen te veel.

Deze mensen praten tegen de stenen. Zij boeken echter daarmee ook resultaten, die sterk van de normale kansberekening afwijken en wel in hun voordeel. Bij beschouwing bleek, dat de aanroepingen, die zij tot de dobbelstenen plegen te richten, in feite een vorm van autosuggestie inhouden, waardoor de telekinetische vermogens van deze mensen worden gestimuleerd. En dat betekent dan weer, dat de steen, die geworpen wordt, dat ene slagje extra maakt, waardoor de begeerde zeven of twee enz. ook werkelijk zichtbaar worden.

Toen men ging constateren, dat dergelijke dingen geen sprookje zijn, maar werkelijk bestaan, ja, beseftte dat voor sommige mensen een zien op afstand zowel in ruimte als tijd mogelijk was, rees als vanzelf ook de vraag, of dit niet bruikbaar zou kunnen zijn.

Het blijkt, dat parapsychologisch onderzoek in bepaalde landen opeens momentum kregen toen mensen van defensie - een hypocriet 'n meestal onjuist woord - zich met de mogelijkheden van helderziendheid en telepathie bezig gingen houden.

Men is reeds lang tot de konklusie gekomen, dat telepathen kontakten kunnen leggen op een wijze, die voor anderen niet konstateerbaar is.

Een bepaalde mogendheid heeft reeds nu een testplan opgesteld, waarbij men van het volgende uitgaat: Men laat een telepaat in een ander land werken en manoeuvreert deze in een situatie, waarin hij of zij van geheime gegevens kennis kan nemen.

De tweede telepaat, want het gaat hier om een team, komt na enige tijd op onregelmatige periode in dezelfde stad of zelfs omgeving, maar beiden ontmoeten elkaar nooit, er worden geen materiële zaken overgedragen. De tweede telepaat, die bovendien nog een geheugentraining moet hebben gehad, neemt de gegevens van zijn kollega op onstoffelijke weg over, legt die vervolgens vast en verdwijnt er mee.

Lach niet om dit voorbeeld. Er zijn proeven genomen, men heeft dergelijke contacten reeds meerdere malen geoefend. Alleen zijn tot nu toe de resultaten niet dermate betrouwbaar, dat men deze methode overal zal willen en kunnen gebruiken. Maar wanneer het om beperkte gegevens gaat, die men bovendien op waarde kan onderzoeken tegenover langs andere weg verkregen materiaal, lijkt men toch reeds enige mogelijkheden te hebben gevonden.

Een ander voorbeeld staat in verband met uittreding. Het vermogen je waarnemingsvermogen weg te zenden van je lichaam en dan op een bepaalde plaats ongezien waarnemingen te doen, is een reeds langere tijd gekend paranormaal fenomeen. Heren met een praktische belangstelling meenden: wanneer je dit kunt doen, kun je zonder risikos spioneren en b.v. alles waarnemen, wat tijdens een bijeenkomst van een vijandelijke generale staf besproken wordt.

Dergelijke mogelijkheden, hoe wonderlijk en ongeloofwaardig ook in de ogen van leken, heeft men in bepaalde hoofdkwartieren als belangrijke mogelijkheden erkend.

Vanaf dat ogenblik is men ook begonnen het onderzoek door parapsychologen te entameren, terwijl men gelijktijdig heeft getracht de wetenschappelijke benadering op een ander niveau te brengen en vooral de aandacht te richten op het praktisch veroorzaken van het gewenste fenomeen. Dus geen nadruk meer op het verklaren van de verschijnselen, maar vooral het leren veroorzaken en beheersen van het fenomeen zelf.

Dit heeft ook o.m. in de Usa, Rusland, Argentinië en andere landen gevoerd tot het ontwerpen van apparaten, waarmee men het prestatievermogen van paranormaalbegaafden hoopt te doen toenemen, danwel - in andere gevallen - paranormale fenomenen kan registreren danwel imiteren.

Dit is al zover gegaan, dat instanties, die zich alleen met nationale veiligheid zeggen bezig te houden, nu paranormaal onderzoek bevorderen en betalen, terwijl sommige geheime diensten zelfs eigen centra hebben, waar men proeven van deze aard aan de lopende band neemt.

Er zijn mij zelfs gevallen bekend, waarin men bepaalde groepen met hun mediums, meesters of hoe dezen zich ook mogen noemen, onderhoudt, in stand houdt, alleen maar om de resultaten van een dergelijke groep nader te kunnen onderzoeken en zo voor zichzelf bepaalde mogelijkheden te verwerven.

Het z.g. werpen van de geest, een proces dat voornamelijk te maken heeft met het bereiken van sterke suggesties op afstand, is de laatste tijd eveneens onderzocht.

Ook op dit gebied vindt men steeds meer bruikbare mogelijkheden. Wat overigens nog niet betekent, dat dergelijke parapsychologen reeds in staat zijn de voor hun doel juist begaafden in korte tijd af te richten voor het vervullen van bepaalde taken. Zover is men nog niet gevorderd.

Een nevenverschijnsel van dit alles is het feit, dat men nu ook bij meer officiële instanties zich langzaamaan bewust wordt van het bestaan van andere zintuigen, mogelijkheden en levensprocessen dan de algemeen gangbare.

De laatste tijd heeft men overigens ook elders, zoals in de atoomchemie, aanwijzingen gevonden, die het werkelijk aanwezig zijn van andere dan stoffelijke bestaansmogelijkheden meer en meer aanvaardbaar maken.

Zeker, men is er nog niet uit. Enkelen spreken over mogelijke parallelwerelden, die bestaan, anderen hebben het over een vierde dimensie, die onmetelijke krachtreserves schijnt te bergen, weer anderen menen, dat er vooral sprake is van een verschuiving in het tijdseffect, waardoor andere bestaansmogelijkheden werkelijk worden.

Maar hoe verschillend men het probleem ook benadert, de kern is steeds weer: er zijn nog andere mogelijkheden tot bestaan naast de menselijke werelden. Zolang er een ander bestaan is, of men dit nu ziet als een wereld van geesten of eerder als een reservoir vol van vreemde energieën, vormt dit op zichzelf voor veel onderzoekers een uitdaging. En vergeet hierbij niet, dat juist de wetenschappelijk geschoolde onderzoekers beschikken over heel wat meer middelen dan de doorsnee parapsycholoog om hun onderzoek met feiten te onderlijnen.

Zelfs politiek wordt de zaak hier en daar steeds belangrijker. Elke mens, die macht begeert en bezit, zal geneigd zijn alles te doen om die macht te kunnen behouden. Er is een neiging dergelijke zaken nauwkeurig te onderzoeken om vroegtijdig bedreiging van eigen macht uit te kunnen schakelen en aan de andere kant nog nieuwe mogelijkheden of machten te leren beheersen.

Niet voor niets worden in landen als Brazilië en Argentinië de laatste tijd zoveel onderzoekingen gedaan naar het werken van vreemde sekten als b.v. de Shamballavereerders. Men heeft hier vreemde fenomenen gekonstateerd en ontdekt, dat mediums tijdens dergelijke bijeenkomsten gegevens verstrekten en een oordeel gaven over zaken, waar zij niets van af hadden mogen weten.

Nu bevordert men in bepaalde plaatsen deze erediensten zelfs, beschermt de priesters en de praktijken van de gelovigen, ofschoon deze praktijken geheel in strijd zijn met het heersende staatsgeloof en de kerkelijke macht, waaraan men zich altans uiterlijk nog steeds onderwerpt. Hooggeplaatsten nemen zelfs soms persoonlijk aan de ritën deel, alles alleen maar met het doel er achter te komen, hoe bepaalde zaken mogelijk zijn en hoemen zelf daaruit voordeel zal kunnen trekken.

Ik hoop hiermede duidelijk te hebben gemaakt, dat de parapsychologie niet alleen maar om zuiver wetenschappelijke redenen in opmars is, dat veel van het de laatste jaren op dit gebied verrichte onderzoek op zijn minst een dubbele bodem heeft.

Het doel van dit alles, het z.g. paranormale, berust op eigenschappen, die de mens natuurlijk altijd bezit, maar die door leven in een kunstmatig milieu zelden worden beseft, laat staan verder ontwikkeld.

Het paranormale is bijna een noodzaak geworden in de wereld, waarin alles vast dreigt te lopen, waarin de samenleving beheerst wordt door een industrialisatie, die het ecologisch evenwicht, maar ook de menselijke psyche steeds meer aantast. Men heeft als mens te midden van de huidige situatie een stabiliserende invloed van node, men moet een vervanging vinden voor het natuurlijke bestaan van de mensen van eens. Het ziet er naar uit, dat in het occulte, dat de parapsychologie zoekt, toegankelijk te maken, gegevens verborgen zijn, waarmee mens een oplossing voor vele problemen van deze tijd vinden kan.

Oude wetenschappen uit India, China, van de bosnegers zijn reeds langer bekend. Tot nu toe heeft dit alleen maar gevoerd tot het ontdekken van nieuwe geneeskundig werkzame producten. Maar de laatste tijd gaat men toch wel wat verder; men onderzoekt de wijze, waarop zij middels magische riten b.v. op een onverklaarbaar simpele wijze een ongevoeligheid voor vele slangen giften in één keer tot stand weten te brengen. Het gaat hier om immunisatieprocessen, die, technisch gezien, op onvoorstelbaar eenvoudige wijze tot stand komen. Men dacht lange tijd, dat hiet hier alleen maar om een zinloze plechtigheid ging. Nu beseft men, dat dit middel werkt en zou graag willen weten, hoe en waarom, daar materieel geen verklaring te vinden blijkt en de scheikunde versaaft bij het brengen van een verklaring door het ontleden van de toegediende poeders.

Men komt ook de laatste tijd tot de konklusie, dat er mensen zijn, die wilde dieren zonder meer weten te beheersen en a.h.w. een telepathisch rapport tonen met slangen, kikkers, honden, apen en andere diersoorten. Wat betekent, dat zo iemand, binnen het kader van de natuurlijke mogelijkheden, het gedrag van dergelijke dieren kan bepalen, hun handelingen kan leiden. Ook voor defensiespecialisten schijnt dit nieuwe mogelijkheden te bieden, waar of niet?

En mogelijkheden heeft de machthebber wel nodig. In een wereld, waarin alles langzaam maar zeker een chaos dreigt te worden, moet je wel nieuwe middelen leen hanteren, anders kun je de macht niet meer behouden.

Er blijken suggestoren te bestaan, die ook grotere en willekeurig samengekomen mensen zodanig beheersen, dat zij hen zaken doen beleven en zien, die er geheel niet zijn. Zoals er suggestoren bestaan, die in staat zijn zeer dwaze en onredelijke zaken door een groot aantal mensen als volkomen normaal en zeer redelijk te doen aanvaarden. Er is veel behoefte aan dergelijke mensen, want met hun medewerking zou men zich in de wereld kunnen handhaven en een orde tot stand brengen, die jou past.

Verbaast het u nog, dat de parapsychologie in opmars is? Mij niet. Er zijn trouwens nog andere zaken hierbij betrokken.

De onderzoekingen, die men heeft gedaan met als doel het kunstmatig tot standbrengen van cellulair leven met levensduur, heeft eveneens bijgedragen tot de kennis van de parapsychologen.

In Italië heeft men b.v. niet alleen kunstmatig celdeling veroorzaakt, maar ook deze weefsels geplaatst in bepaalde

stralingsvelden, onder statische spanningen stelde, terwijl men bovendien experimenteerde met een geïmiteerde bliksemingslag in bepaalde chemische mengsels en konstateerde, dat op deze wijze opeens en plotseling zonder enige redelijke verklaring, bepaalde zuren en halfeiwitten ontstaan.

Belangrijker was echter, dat men konstateerde, dat de kunstmatige weefsels, die geen zenuwcellen bevatten, op vreemde wijze schenen te reageren op personen, die de proefbuis nader - den. Bij nadering van degene, die de proeven leidde, een professor, vertoonde 'n aantal van deze gekweekte weefsels een krimpreactie, die men als een soort schrikreactie meent te mogen interpreteren.

Een laborante veroorzaakte door haar nabijheid een ontspannenheid van het weefsel, soms zelfs gepaardgaande met een lichte beweging. Een groet? Welbehagen? Men weet het niet. Volgens de wetenschappelijke medewerkers zou het dwaas zijn dergelijke reacties te verwachten van een weefsel, waarin geen zenuwstelsel en geen hersencellen voorkomen. Het is, zo sprak men, uiteindelijk geen kunstmatig buiten het moederlichaam groeiende foetus of zo iets.

Toch begint hiermede een reeks onderzoekingen, die nog grotendeels geheim zijn. Wel publiceerde men reeds enkele gegevens en trok men de konklusie, dat ook zeer eenvoudige weefsels reacties op telepathische impulsen kunnen tonen.

Een ander sub rosa onderzoek, dat nogal aandacht trekt bij betrokkenen en degenen, die ervan weten, heeft te maken met Z. Afrika. Er bevindt zich hier een plaats, die bij gevoelige personen visioenen doet ontstaan. Algemeen beweert men, dat een bezoek aan deze plaats, die op een kerkhof ligt, de mens de kans biedt zijn eigen sterfdatum te weten te komen.

Bij onderzoek bleek echter, dat gevoelige proefpersonen, die enige tijd bij deze plek rustten, visioenen kregen, die deels het verleden weergeven, maar die kennelijk deels ook beelden uit de toekomst bevatten.

Bij het optekenen van de dromen van een groter aantal proefpersonen, ontdekte men een zo groot aantal gelijklopende verklaringen en schijnbaar indentieke factoren in alle dromen, zonder dat enige wederkerige beïnvloeding mogelijk was, dat men wel moest aannemen, zij het voorlopig als werkhypothese, dat deze plaats op de een of andere wijze een specifieke reeks van reacties op zou wekken in alle gevoelige personen.

Opvallend is, dat de interpretatie van bepaalde beelden, die in de dromen voorkwamen, in details verschillend, een praktisch gelijklopende verklaring kregen door de dromers. Een zaak, die - zoals u begrijpen zult - in bepaalde kringen de aandacht heeft getrokken en voortdurend nog grote aandacht krijgt, ondanks alle naturellen problemen en wat er verder aan de hand is.

Ik zou u nog vele dergelijke voorbeelden kunnen noemen. Het eindresultaat van al dergelijke onderzoekingen, waarvan het merendeel nog niet voltooid is, terwijl slechts van een klein deel reeds iets gepubliceerd is, komt neer op één onderstrepen van het bestaan van een andere wereld.

Eens zullen al deze konklusies middels vaktijdschriften en boeken hun weg vinden over de gehele wereld. Zo worden nieuwe denkbeelden en benaderingen van het paranormale zelfs in deze

dagen bij hopen aangedragen.

Oude meesters in het vak voelen zich hierdoor soms in hun rechten aangetast en verzetten zich, gaan over tot een verweer, dat, eenmaal objectief ontleed, vaak meer emotioneel dan rationeel blijkt te zijn.

Maar ook zij kunnen niet voorkomen, dat de nieuwe denkbeelden en benaderingen zich uitbreiden. Wat er op neerkomt, dat allen, die maar enige belangstelling hebben voor de parapsychologie, zelf deel kunnen hebben aan de vernieuwing door kennis te nemen van nieuwe vaststellingen, thesen en benaderingen.

Mogelijk beseft men nog niet, dat men hierdoor steeds meer 'n gebied betreedt, waarbij men evenzeer met de normale psychologie, zowel die van Freud als die van Jung, te maken heeft als met de parapsychologie.

Veel van het oude komt in een geheel nieuw daglicht te staan, zelfs de op zich toch soms wel wat vreemde benadering van het paranormale door mensen als Conan Doyle, die enkele nogal fantastische uitspraken voor zijn rekening nam.

Deze nieuwe gegevens en de vaak geheel afwijkende interpretatie van zaken, die reeds lang geleden werden vastgelegd door b.v. de RSPS in Engeland, moet volgens mij op korte termijn voeren tot een uitbreiding van de bestaande kennis en daarnaast ook een vereenvoudiging mogelijk maken.

Ik meen dan ook, dat men met een popularisering van de parapsychologie in de komende tijd sterk rekening zal moeten houden, juist omdat de mensen de fenomenen wel zien en zoeken, maar eigenlijk nog liever zouden willen weten, waar zij vandaan komen, wat er achter schuilt gaat.

Persoonlijk ben ik van mening, dat men hierbij een sleutel zal vinden tot een andere vorm van menselijk bestaan: een bestaan, waarbij de werelden van het onderbewuste, maar ook die van de geest en de ziel ingeschakeld worden.

Dat voert op aarde dan tot een wijze van leven, die veel bewuster zal zijn, dan hetgeen men op het ogenblik kent. De emotie zal ook een andere, belangrijker plaats krijgen in alle werkelijkheidsrealisaties en onderzoeken. Naar ik meen zal men hierdoor ook een geheel andere benadering van het menszijn mogelijk maken.

Wat overigens hoogste tijd schijnt te zijn. Want menszijn en menselijkheid wordt in deze periode volgens mij steeds weer veel te stoffelijk geïnterpreteerd.

Eerst wanneer men de geestelijke waarden en achtergronden van het menszijn in de stof beter gaat beseffen, zullen de mensen ook een betere wijze van leven kunnen vinden en aanvaarden, die voor een ieder rationeel zowel als emotioneel aanvaardbaar zal zijn en de vele nadelen van de toch wel sterk verouderde moraal, sociale opvatting enz. uit deze periode teniet kan doen.

Indien u mij dus vraagt, wat ik in dit alles zie, ben ik geneigd te zeggen, dat het mogelijk zelfs voert tot de juiste sleutel, waardoor een duizendjarig vredesrijk werkelijk mogelijk wordt.

Hebt u commentaat?

x Volgt er dan niet eerst een periode van zwarte magie, gezien het gebruik, dat men er van hoopt te maken?

- Ik vind het een vreemde opvatting bij vele mensen, die

denken, dat zwarte magie iets anders is dan witte magie.

Het verschil ligt in het gebruik, verder niet. En alle zaken, die voor de mensheid nuttig zijn, begonnen hun bestaan met negatievedromen. De eerste metalen werden gebruikt om zwaarden en beschermingen voor strijders te maken, niet om ploegscharen te smeden. De eerste wagens dienden niet zozeer voor vervoer, maar speelden een rol bij de strijd. Het eerste vuur werd niet gebruikt om te koken, maar om staken te harden en zo de eerste bruikbare speren te maken. Ik kan voortgaan.

Toch is door dit alles het sociale beeld veranderd. Zelfs het buskruit, strijdmiddel bij uitstek van de middeleeuwen, maakte in feite de volle ontwikkeling van steden en burgers eerst goed mogelijk.

Ook datgene, wat men negatief gebruikt, heeft vaak een positieve invloed en mogelijkheid. De negatieve waarden zijn steeds weer het recht en gebruik van enkelen of van een bepaalde stand, maar men kan nooit beletten, dat anderen de voordelen van de vernieuwing gaan genieten op een geestelijk bezien veel meer positieve wijze.

Zelfs de Teflonpannen, die zoveel huisvrouwen ellende besparen, zijn het nevenproduct van de maanraketten, die zeer vrijvingsarme hitteschilden nodig hadden. En dit streven zou men toch ook als negatief kunnen beoordelen, want het ging er niet alleen om de maan te bereiken, of wetenschappelijke ontdekkingen te doen, maar ook om een nieuwe basis te vinden buiten de aarde zelf, waardoor men op een bijna onaantastbare wijze het geheel van de wereld zou kunnen waarnemen en beheersen.

Dus: wanneer is iets zwart, wanneer is het wit? Elk kind maakt in zijn jeugd een destruktieve periode door. Het schijnt, dat alle mensen, maar ook alle vernieuwingen op aarde, een destruktieve periode doormaken. Noem dat zwart, maar constateer dan ook, dat uit het kind de verantwoordelijke mens, uit de negatieve ontwikkeling de witte, de positieve gang van zaken geboren wordt.

Mogelijk heeft een vernieuwing ook nog een commerciële periode door te maken, die u mogelijk grijs noemt. Maar de zaak, waarom het gaat, het ding zelf, is en blijft gelijk.

Wel geldt voor de mens: verkeerd gebruik van zijn krachten voert tot verlies daarvan. Maar dat komt, omdat men zijn krachten en mogelijkheden dan onbeheerst gebruiken zal en zo de mogelijkheid tot een beheerst en langduriger gebruik van dezelfde gave of mogelijkheid verliest.

Waarmede ik, naar ik hoop, dit onderwerp op voor u interessante en leerzame wijze heb behandeld. Ik wens u allen verder een aangename en goede avond toe. Ik hoop ook dat u, wanneer u de rust daarvoor kunt vinden, eens iets van uzelf uitzendt diep in uzelf, zodat u zich bewuster wordt en de krachten vindt, waardoor u de wereld gemakkelijker aankunt.

Goeden avond.

d.d. 25 juni 1976-

N.B.:

Vacantie van 15 juli tot 15 augustus. Laatste vrijdagavond-bijeenkomst op 10 juli, eerst volgende bijeenkomst op vrijdagavond valt op 20 augustus. Gedurende deze periode verschijnt de Stem van Gene Zijde niet.

-0-0-0-0-0-